

„Idet Tinget udtaler sin Tillid til, at Ministeriet fremdeles vil arbejde paa den foreslaaede Ændring i Grundlovens § 32, gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Jeg anbefaler dette Forslag som en rigtig Afslutning paa en Debat, der i og for sig er ufoernøden og uden praktisk Værdi.

Formanden: Der er altsaa stillet Forslag om Overgang til Dagsorden saalydende:

„Idet Tinget udtaler sin Tillid til, at Ministeriet fremdeles vil arbejde for den foreslaaede Ændring af Grundlovens § 32, gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Det er nu om denne Paastand om Overgang til Dagsordenen, at Forhandlingen drejer sig.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Jeg kan slutte mig til det Forslag til en Dagsorden, som nu er stillet, saa meget mere som det maa være en Selvfølge, at vi herfra ønske at arbejde videre paa det Forslag, vi have vedtaget og sendt op til det andet Ting, saa længe der er Mulighed for, at Forslaget kan gennemføres, og denne Mulighed er ingenlunde udelukket. Hvis Ministeriet paa nærværende Tidspunkt sagde, at det vilde forlade det Forslag, som dette Ting har sluttet sig om, som nu ligger i det andet Ting, og som dette har erklæret sig villigt til at behandle, vilde det andet Ting med Grund kunne rette Behrejdelse mod Ministeriet og sige: Hvad er det for et Ministerium, der, for at ordne det vigtige Spørgsmaal om Antallet af Folketingsvalkredsene, kommer med et Forslag til en Grundlovsforandring, og medens vi forhandle om dette Spørgsmaal, staar Konseilspræsidenten op i det andet Ting og erklærer, at nu forlader han den Vej, han er slaaet ind paa, for at gaa over til en anden? En saadan Adfærd vilde med Grund kunne bebrejdes Ministeriet, og jeg er derfor glad ved Udsigten til, at dette Ting vil erklære sig for, at den valgte Vej skal følges fuldt ud. Skulde det mod Formodning vise sig, at der ikke er Udsigt til at opnaa denne Grundlovsændring, skulde det vise sig, at denne Maade at ordne Sagen paa ikke lader sig gennemføre, er Tiden kommen til at benytte den Fremgangsmaade, som jeg har udtalt mig om i det andet Ting.

Ordføreren for Forespørgerne (Borgbjerg): Den Gruppe, som jeg repræsenterer i denne Sag, er ikke i Stand til at

slutte sig til den Dagsorden, som det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) har fremsat Forslag om, thi vi kunne ikke opfatte denne Dagsorden alvorligt, lige saa lidt som jeg er i Stand til at opfatte Konseilspræsidentens Udtalelser i Dag alvorligt. Konseilspræsidenten brugte ganske vist det Udtryk: „Alvor“ og „alvorlig“ gentagne Gange, idet han henviste til sine Udtalelser i det andet Ting: der maatte først gøres et alvorligt Forsøg paa at faa Grundlovsændringen gennemført. Det er dette alvorlige Forsøg, der er bristet. Det er fuldstændig galt, hvad det ærede Medlem for Løvel siger, at det vide vi intet om. Det ærede Medlem skulde dog ikke staa her og spille saa enfoldig og saa naiv. Han er akkurat lige saa sikker som jeg paa, at den Sag bliver ikke fremmet i Aar, han er lige saa urokkelig vis som jeg paa, at vi faa ikke til Efteraaret hele Landstinget opløst, de kongevalgte med. Det er meningsløst at staa her og spille enfoldig, naar man meget godt ved Besked. Det ærede Medlem behøver ikke at gøre sig mere enfoldig, end han er, og skulde ikke gøre det.

Konseilspræsidenten siger: Vi staa ikke som i Fjor, nu er der sket alt det, som jeg fremhævede, at der er opnaaet Enighed her i Tinget, at Sagen ikke havde stødt paa Realitetsmodstand fra et Flertal i det andet Ting. Det fremhævede jeg altsammen og sagde, at for saa vidt er der gjort et Fremskridt, som Regeringens Afmagt i denne Sag var dokumenteret. Det er netop det, der er sket. Konseilspræsidenten sagde: Vi arbejder siden paa at faa Sagen gennemført, og bliver saa Sagen gennemført, ordner det andet Spørgsmaal, Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløsning, sig ganske af sig selv. Det er den værste *circulus vitiosus* jeg nogen Sinde har mødt, en fuldstændig Fejlslutning, en Køren i Ring, en Karussellslutning. Sagen bliver jo ikke gennemført, før den højtærede Konseilspræsident har givet Svar paa dette Spørgsmaal, det har de Frikonservatives Ordfører udtrykkelig sagt. Faar han ikke et fyldestgørende Svar, bliver Sagen ikke gennemført, Sagen er strandet, den ligger strandet deroppe i Landstinget. Det er det mærkeligste Svar paa min Forespørgsel, vi kunde opleve. Hvorfor i al Verden vil den ærede Konseilspræsident ikke svare? Det eneste, der kan faa Sagen til at gaa frem, er, at Konseilspræsidenten svarer. Jeg tror aldrig, man har oplevet under parlamentariske Tilstande i noget Land, at det parlamentariske Fle-